

Hvad er Sarco-kapslen? Se side 6

Moder Teresa in memoriam - side 8

Jérôme Lejeune

Respekt for Menneskeliv (RFM) er en uafhængig dansk Pro-Life-organisation, som arbejder på grundlag af Lejeune-erklæringen.

Den franske læge og genetiker Jérôme Lejeune (1926–1994) var en af det 20. århundredes betydeligste biologiske forskere og modtog i 1962 Kennedy-prisen. Han var professor i fundamental genetik ved René Descartes Universitetet i Paris og medlem af Det pavelige Videnskaberne Akademi.

I slutningen af 1950'erne opdagede han det

ekstra kromosom (trisomi 21), som forårsager Downs syndrom. Han var dermed den første genetiker, der identificerede en arveligt bestemt sygdom.

Lejeune var gennem hele sin karriere en utrættelig og frygtløs fortæller for livets sag. Som kristen læge og forsker fastholdt han, at ethvert menneskeliv – fra befrugtningsøjeblikket til en naturlig død – har krav på ubetinget respekt og således aldrig må gøres til et middel eller til et forsøgsobjekt.

Lejeune-erklæringen

Fra befrugtningsøjeblikket, dvs. det tidligste øjeblik af biologisk eksistens, er barnet et menneske, et selvstændigt individ,

genetisk forskelligt fra moderen, som giver det næring og beskyttelse.

Fra befrugtningsøjeblikket og resten af dets liv er det det samme levende menneske, som vokser, udvikler sig, modnes og til slut dør.

Det er i besiddelse af egenskaber, som gør det forskelligt fra alle andre mennesker.

Det er unikt og derfor uerstætteligt.

Det er lægens opgave at tjene livet fra dets begyndelse til dets afslutning.

Den respekt for menneskelivet, som er grundlaget for lægens arbejde, kan således aldrig gøres betinget af patientens alder eller tilstand i øvrigt.

Foreligger der vanskelige omstændigheder i forbindelse med en graviditet, er det lægens pligt at gøre sit yderste for at hjælpe både mor og barn.

Det strider derfor direkte mod en læges opgave at afbryde et svangerskab i den hensigt at ville afhjælpe sociale, økonomiske, psykologiske eller genetiske problemer.

RFM holder liv i debatten

Vi forsøger til stadighed at skabe opmærksomhed om alle områder, hvor respekten for menneskelivet er helt eller delvist undergravet. Derfor beskæftiger vi os ikke alene med abortproblematikken, men også med emner som aktiv dødshjælp, reproduktionsteknologi, genteknologi og befolkningspolitik.

RFM rådgiver

Vi har oprettet en gratis rådgivningstjeneste for gravide. Er du i tvivl, om du magter at gennemføre svangerskabet, eller har du problemer efter en abort – så ring til sekretariatet (5576 7652), hvis du vil have en personlig samtale, eller send os en mail: info@rfm.dk

RFM informerer

Foruden dette blad udsender RFM gratis informations- og undervisningsmaterialer, som du kan bestille på sekretariatet. Nogle af dem kan downloades fra vores hjemmeside www.rfm.dk Vi kommer gerne ud på skoler, i foreninger og menigheder med aktuelle debatoplæg og foredrag.

Respekt for Menneskeliv

Lundby Hovedgade 104, 4750 Lundby

cvr.nr.: 29685487 • tlf.: 5576 7652 • E-mail: info@rfm.dk

Bidrag til RFM kan indbetales på vores konto i Sparekassen Danmark:

BEMÆRK: nyt registreringsnummer: 9070 – konto: uændret: 2073074765

RFM nyt
43. årgang nr. 3

ISSN 0906-4605 (trykt udgave)
ISSN 2246-4034 (net-udgave)

Bladet udkommer
tre gange årligt og sendes gratis
til alle tilsluttede.

Årligt mindstebidrag 150 kr.
For familier 200 kr.

Redaktion

Torben Riis
ansvarshavende

Redaktion og
blad ekspedition
Lundby Hovedgade 104
4750 Lundby
tlf 5576 7652
info@rfm.dk

Skal du flytte?

**Så husk venligst
at sende os din nye adresse
på info@rfm.dk
– eller ring til os!
Det er ikke nok
at melde flytning til
folkeregisteret eller
postvæsenet.**

BETALINGSSERVICE

**Det vil være en stor hjælp, hvis
du tilmelder din årlige betaling
til betalingsservice.
Det kan du gøre, når du
næste gang modtager
girokortet.
Her står der, hvordan du bærer
dig ad, og det er faktisk
helt ligetil.**

Anvendelse af artikler
fra bladet er tilladt
med kildeangivelse

Glædelig jul!

Når alt kommer til alt, er der sket meget i det snart forgange år, som vi kan glæde os over.

Her tænker jeg naturligvis først og fremmest på den amerikanske højesterets underkendelse af Roe v. Wade, som siden 1973 har kostet USA millioner af børn, og som ud fra et juridisk synspunkt ikke var det papir værd, den var skrevet på.

Noget lignende kan siges om den danske abortlov, som blev vedtaget samme år – ikke af den danske befolkning – men af politikerne, som snød os for den folkeafstemning, vi burde have haft, men som vi ikke fik, fordi man på det tidspunkt udmærket var klar over, at et så rabiart forslag ville falde til jorden med et brag.

Nu gælder det om at se fremad, og noget tyder på, som man kan læse s. 4-5, at de anderledes bølger fra den anden side af Atlanten allerede har haft en vis indflydelse på, hvad man kan tillade sig at sige om abort her tillands uden at blive lukket ude fra det "gode" selskab – eller nok så væsentligt fra de toneangivende medier.

Men – ingen tvivl om det – der er endnu en lang vej at gå, før vi kommer til det punkt, hvor tilstrækkeligt mange er nået til den erkendelse, at abort er lige så samfundsnedbrydende som moralsk nedbrydende.

Det kan man læse mere om på s. 8, hvor vi har givet Moder Teresa ordet i anledning af 25-året for hendes død.

Eller jeg skulle måske snarere sige, at vi har brugt dette jubilæum som et påskud til både at minde den ældre generation om hendes uforglemmelige personlighed og til at præsentere den yngre generation for et enestående menneske, som uden i mindste måde at ryste på hånden talte denne verdens toppolitikere og honoratiøres stik imod – ikke mindst når det drejede sig om at forsvare de ufødte børn.

Torben Riis

Nye toner i abortdebatten

I det sidste nr. af RFMnyt omtalte jeg Pia Olsen Dyhrs forslag om at *grundlovssikre* fri abort i Danmark – et forslag som efter al sandsynlighed bør ses i lyset af den amerikanske højesterets underkendelse af Roe v. Wade.

Siden da har der været andre og mere begavede indlæg så som **Pia Kjærsgaards** debatindlæg i Kristeligt Dagblad den 12. oktober med overskriften:

”Støtter »børnenes statsminister« i grunden retten til fri abort under hele svangerskabet?”

Et retorisk spørgsmål

Det må siges at være et retorisk spørgsmål, for selvfølgelig makker Mette Frederiksen ret, når WHO eller andre FN-organer anbefaler noget. Det selvfølgelig ligger i, at danske toppolitikere er fuldt ud klar over, at man ikke gør klogt i at lægge sig ud med internationale organisationer, hvis man senere ønsker at komme i betragtning til et velbetalt job.

Indtil dato har Mette Frederiksens omsorg for børnene da også kun manifesteret sig som et ønske om hurtigst muligt at få fjernet dem fra såkaldt ”udsatte” familier uden at bekymre sig om, hvad børnene i givet fald vil kunne blive ”udsat for” der, hvor man anbringer dem.

Pia Kjærsgaard har flere udmærkede retoriske spørgsmål. F.eks vil hun gerne vide, om børnene først skal have ”skyggen af en rettighed, når de er blevet sat i verden”, og om sundhedsminister Magnus Heunicke’s fulde opbakning til WHO’s anbefalinger skal stå til troende, eller om man ikke har fået nærlæst,

hvad det i grunden er, WHO anbefaler. Og hun slutter med disse ord:

”Er det kun moderen, der har menneskerettigheder, eller er det fra et vist tidspunkt i svangerskabet også det ufødte barn, som har en basal menneskeret til livet? Retten til at blive født. Retten til at leve.”

Den slags skal der mod til at skrive i vore dage.

Flere spørgsmål

To dage senere kunne man i Kristeligt Dagblad læse endnu et tankevækkende indlæg. Det er skrevet af **Andrea Garcevic**, som er cand.soc. fra Copenhagen Business School. Overskriften lyder således:

”Et samfund skal måles på, hvordan det behandler sine svageste. Det gælder også i abortdebatten.

Indledningsvis spørger hun: ”Hvem er mon de svageste menneskeliv, som ingen stemme har?” og svarer: ”De svageste menneskeliv er, på tværs af lande, kulturer og tid, altid de ufødte menneskeliv.”

Og hun fortsætter: ”De ufødte er de eneste reelle 100 pct. skyldfrie ofre i en situation, hvor en kvinde træffer et valg om at abortere efter frivillig sex.

Hun tager også fat på det besynderlige forhold, at mændene ikke i mindste måde har rettigheder i forbindelse med en provokeret abort:

Har jeg mon også rettigheder?

”Og hvad med mændenes rettigheder? Tænk at man som far til sit ufødte barn intet har at skulle have sagt i forhold til, om barnet skal fratages livet i det stadie, hvor det er ufødt. Kære mandlige læser, hvorfor stiller du dig tilfreds med at blive sparket til side i så voldsom en beslutning? Har du et større ærinde i dit liv end at tage dig af det liv, du har været medskaber af?”

Det er barnets krop!

Og om det mest fortærskede slogan i abortlobbyens våbenarsenal siger hun: ”Barnet er et individ fra begyndelsen i den forstand, at det har sin egen, unikke genmasse, som forældrene har været aktive og velvillige skabere af. Det forholder sig jo heller ikke sådan, at moderen har fire hænder og fire fødder under graviditeten: det er barnets krop.

WHO's fremtidsplaner

Så mangler vi kun at få at vide, hvad det helt præcist er, vores sundhedsminister, har skrevet under på.

Det lægger WHO ikke skjul på:

For det første er det WHO's plan at overtage kontrollen med sundhedssystemet i hele verden. Hvad det angår, forventer WHO, at et betydeligt antal lande vil have tilsluttet sig i løbet af 2024.

Planen er åbenlyst en trussel mod hvert enkelt lands mulighed for selv at træffe beslutninger om sin sundhedspolitik og er derfor også et angreb mod demokratiet.

WHO vil i givet fald også få magt til at censurere informationer om sundhedsspørgsmål. (De er godt i gang allerede).

Det vil ikke længere være muligt at klage over WHO's dispositioner, fordi organisationen vil blive beskyttet af diplomatisk immunitet.

Intet under, at adskillige kommentatorer og repræsentanter for sundhedsorganisationer allerede har taget afstand fra WHO's drømme om et globalt sundhedstyranni.

Ny undersøgelse: abort redder ikke kvinders liv

Dr. Calum Miller, som er forsker ved universitetet i Oxford, har for nylig offentliggjort en undersøgelse, som blandt andet er foretaget i Etiopien, hvor han konkluderer, at legalisering af abort i den tredje verden ikke, som abortlobbyen i årevis har påstået, redder kvinders liv.

Dr. Calum Miller har med sin forskning slået hul på abortlobbyens og regeringernes påstand om, at de kun arbejder for at hjælpe kvinder i den tredje verden til et bedre liv.

Undersøgelsen viser, at antallet af dødsfald blandt etiopiske kvinder i forbindelse med abort allerede var faldende, inden landet vedtog at legalisere abort i 2005, og at tallet efterfølgende ikke faldt nævneværdigt.

Herom siger han selv: "Snarere end at være et ufejlbarligt middel til at begrænse antallet af dødsfald, har legaliseringen af abort resulteret i en stigning i antallet af aborter uden noget mærkbart fald i kvinders dødelighed."

I undersøgelsen sammenligner han endvidere resultaterne fra Etiopien med data fra Holland og Rwanda, der ligeledes viser, at dødsfald blandt kvinder i forbindelse med aborter er steget tilsvarende med antallet af aborter.

Modsat faldt antallet af kvinders dødsfald i forbindelse med abort i Polen og Chile, efter at abort blev forbudt i disse to lande, som i dag har de færreste dødsfald blandt gravide kvinder i hele verden.

Om kromosom-racisme

Professor Jérôme Lejeune (1926-1994)

Hvis man efter at have set i mikroskopet og stillet diagnosen trisomi 21 af den grund beslutter sig for at eliminere det pågældende barn, så er det kromosom-racisme. Så glemmer man noget helt fundamentalt: at man på den ene side ser tre kromosomer 21, men samtidig ser 46 andre, som er helt normale.

I den sammenhæng vil jeg gerne gøre det klart, at der ikke er behov for en ny lovgivning. Loven eksisterer

allerede. Den er over 2000 år gammel. Det er en romersk lov, der ganske enkelt sagde, at når det gælder barnets interesse, bør det barn, der er undfanget, betragtes som født: *infans conceptus pro natus habetur*.

Hvis vi passer lige så godt på det ufødte barn som på det fødte, løser problemerne sig af sig selv. Sådan er den sande tidløse lægekunst.

Nyt fra eutanasi-fronten: Sarco-kapslen

Stilfuld og moderne selvmordsmaskine gør rejsen til det hinsides til en spændende angst- og smertefri oplevelse ifølge dens opfinder, den australske forhenværende praktiserende læge, Dr. Nitschke.

Vi må tage hans ord for det, da han ikke selv har prøvet den, men han har så heller ikke modtaget nogen klager fra kunder endnu!

Den gode doktor kalder sig selv "humanist" og er stifter og leder af interesseorganisationen "Exit International", som lobbyer, regeringer og myndigheder for retten til at tage sit eget liv, eller retten til at dø, når man vil, og på den måde, som man foretrækker.

Den store fordel ved Sarco-kapslen er, at kunden selv sætter processen i gang, uden at behøve læger eller andre medhjælpere. Så ingen udenforstående behøver at føle sig skyldige.

Mennesker til alle tider har ganske vist kunnet finde måder at tage deres liv på, hvis det var det de ville, men ikke uden "rod" for andre, ikke uden døds-kamp og angst, smerte og ubehag, ikke med 100% sikkerhed for at opnå det ønskede resultat. Alt det ubehagelige, makabre, ulækre og usikre forbundet med selvmord sætter den epokegørende opfindelse nu stop for.

Hvordan bruger man "kanen", og hvordan virker den? Kunden lægger

sig ind på det ergonomisk formede og bløde leje i kapslen, hvorefter en *touchscreen* tænder. Tre spørgsmål dukker op på skærmen: "Hvem er du? Hvor er du? Ved du, hvad der sker, når du trykker på knappen?"

Besvarer kunden de to første spørgsmål korrekt og svarer "ja" til det tredje, så kan vedkommende nu trykke på "døds-knappen", hvorefter kapslens visir lukkes ned og låses.

En generator producerer derefter kvælstof, som erstatter ilten i kapslen. I stedet for at få kvælnings-fornemmelser skulle kunden ifølge opfinderen føle eufori, indtil bevidstheden mistes efter ca. 30 sekunder. Døden indtræder efter fem minutter uden døds-kamp. Man dør så at sige med et smil på læben.

Den øvre del, der indeholder liget, kan afmonteres og bruges som kiste, mens den nedre del med

computer og generator kan genanvendes. Man sparer altså omkostninger til bedemand m.m.

En anden fordel ved kapslen er, at den er let at transportere. Skulle man ønske at dø i smukke omgivelser eller på et særligt udvalgt sted, der rummer personlige minder, kan man bare smide kapslen op på en trailer og køre den hen, hvor man ønsker. Den fremstilles let og billigt på 3D-printer af bio-nedbrydelige materialer.

Dr. Nitschke bor i dag i Holland, Europas eutanasi-mekka, da hans fødeland, Australien, endnu ikke tillader aktiv dødshjælp.

Han udviklede prototypen tilbage i 2012 og har haft den med på mange designudstillinger i Europa. Desværre – eller Gud ske lov vil forfatteren til denne artikel hellere

sige – er kapslen endnu ikke blevet godkendt af myndigheder i Europa, men Schweiz overvejer at tillade den. I Tyskland er det stadig ulovligt at markedsføre midler til selvmord.

Mange er imidlertid af den overbevisning, at skulle selvmord blive legalt, så bør det ikke ske alene i en plastikkapsel, men overvåget af læger eller sygeplejersker. Men hvis ingen vil tillade brugen af kapslen, så vil den gode doktor bruge den selv, når tiden kommer efter et godt Thai-måltid skyllet ned med en øl i smukke omgivelser i den australske *out back*.

Vi ønsker på forhånd den opfindsomme læge en behagelig rejse i egen kane!

JMJ

Den australske tidligere læge Philip Nitschke forklarer her for et publikum, hvordan hans opfindelse fungerer. Han arbejder for tiden som direktør for eutanasigruppen *Exit International*.

Canadas katolske biskopper og over 50 andre religiøse ledere siger nej til regeringens planer om mere eutanasi

Den canadiske regerings komité, der er nedsat for at udarbejde endnu en udvidelse af landets eutanasi-lovgivning, skulle oprindeligt være nedkommet med deres forslag i oktober i år, men har måttet udskyde det til marts 2023.

Det kan meget vel have noget at gøre med, at de katolske biskopper hånd i hånd med 50 andre religiøse ledere allerede i maj 2022 protesterede – ikke blot mod den forventede udvidelse af lovgivningen, men mod landets eutanasi-lovgivning som helhed.

Indledningsvis konstateres det således i skrivelsen, at eutanasi og assisteret selvmord "har vidtrækkende konsekvenser for, hvordan vi som samfund forstår begreberne sundhedspleje, den menneskelige person og det fælles gode."

"Udvidelsen af loven", fortsætter de, "vil kun tjene til at undergrave respekten for den menneskelige persons værdighed og samfundets fælles gode, som nødvendigvis bør dreje sig om at beskytte og værne

om sårbare mennesker og dem, som ikke kan tale for sig selv..."

"Mennesker, der befinder sig i særligt vanskelige situationer vil ikke blive beskyttet af den påtænkte udvidelse af loven, som tværtimod vil komme til at udgøre alvorlige trusler mod retten til livet og kun forværre de allerede eksisterende dilemmaer hos familier og sundhedspersonale, som er tvunget til at vælge mellem at lytte til deres samvittighed eller at deltage i handlinger, som de anser for at være uetiske og i strid med deres professionelle forpligtelser..."

"At lytte til andre synspunkter og at gå ind i en ærlig dialog om frihed og menneskets værdighed burde være kernen i den demokratiske proces. Desværre er de etiske perspektiver i spørgsmålene om eutanasi og assisteret selvmord, som religiøse stemmer har fremlagt, så godt som ikke blevet bemærket fra regeringens side. Det er uacceptabelt, fordi det svækker og undergraver det demokratiske samfund, Canada påstår at være.

Moder Teresa in memoriam

Husker du Moder Teresa? Det er der god grund til at gøre i dette år, hvor det er 25 år siden hun døde.

Noget af det, vi aldrig vil glemme, er ud over hendes omsorg for de fattige, hendes uforfærdede forsvar for de ufødte børn. Her blot nogle uddrag fra en tale, hun holdt i Washington i 1994, hvor hun blandt andet talte om abort:

”Jeg mener, at den faktor, der i dag gør mest for at ødelægge freden, er abort, fordi den er en krig mod barnet, et overlagt drab på det ufødte barn, et mord udført af moderen selv. Hvis vi accepterer, at en mor kan dræbe sit eget barn, hvordan kan vi så fortælle andre, at de ikke skal slå hinanden ihjel? ... Ved at få en abort lærer moderen ikke at elske, men dræber endda sit eget barn for at løse sine egne problemer. Og ved en abort fortæller man faderen, at han overhovedet ikke behøver at tage ansvar for det barn, han har sat i verden. Og faderen vil

sandsynligvis bringe andre kvinder i samme situation. Så abort fører bare til flere aborter.

Et hvilket som helst land, der accepterer abort, lærer ikke mennesker at elske, men at gribe til vold for at opnå, hvad de ønsker. Derfor er abort kærlighedens og fredens største fjende.

Mange mennesker bekymrer sig meget for børnene i Indien og for børnene i Afrika, hvor ganske mange dør af sult. Mange mennesker er også bekymrede over volden i dette store land USA. De bekymringer er helt berettigede. Men ofte bekymrer de samme mennesker sig ikke om de millioner, som efter en velovervejede beslutning bliver dræbt af deres egne mødre. Og det er dette, som er den største trussel for freden i dag – abort, som fører mennesker til en sådan grad af blindhed.

Og derfor kommer jeg med denne opfordring i Indien og alle andre

steder: Lad os tage barnet til os igen. Barnet er Guds gave til familien. Hvert eneste barn er skabt i Guds billede og lighed til noget større – at elske og blive elsket. I dette Familiens År må vi igen sætte barnet i centrum for vores pleje og omsorg. Det er den eneste måde, vores verden kan overleve på, fordi vores børn er det eneste håb for fremtiden. Når de gamle bliver kaldt hjem til Gud, er det dem, der skal udfylde deres pladser.

Men hvad siger Gud til os? Han siger: ”Selv om en mor skulle glemme sit barn, glemmer jeg ikke dig. Se, i mine hænder har jeg tegnet dig.” Vi er indgraveret i hans hånd, det ufødte barn er indgrave-ret i Guds hånd fra undfangelsen og er kaldet af Gud til at elske og blive elsket, ikke blot nu i dette liv, men til evig tid. Gud kan aldrig glemme os.

Jeg vil fortælle jer noget smukt. Vi bekæmper abort med adoption, ved at tage os af moderen og sørge for, hun kan bortadoptere sit barn. Vi har reddet tusinder af liv. Vi har henvendt os til klinikker, hospitaler og politistationer og bedt dem om ikke at slå barnet ihjel, men give det til os. Så vi har altid nogen, der kan sige til de mødre, der har problemer: Kom vi vil hjælpe dig. Vi vil finde et hjem til dit barn. Og vi har en kolossal efterspørgsel fra ægtepar, der ikke kan få børn. Alene fra vores børnehjem i Calcutta har vi reddet 3.000 børn fra at blive aborteret.”

Talen blev holdt ved *National Prayer Breakfast* til de sædvanlige honoratiorens.

Gad vidst, hvor mange der i dag ville have mod til at tale sådan til samfundets spidser.

Ja, vi savner Moder Teresa.

Den revolutionære kristendom

FØRST EN FIKTIV SAMTALE MELLEM DEN FRANSKE FOR- FATTER LOUIS VEUILLOT OG DEN ALSIDIGE VIDENSKABSMAND DOKTOR LE BON. DET ER VEUILLOT, DER FØRER ORDET:

"Doktor Le Bon, De, som er en lærd mand, ved, at menneskeslægten er udstyret med en slags smag for at slå børn ihjel. Dette fænomen kan observeres på alle breddegrader, i alle civilisationer og i alle barbariske nationer af den ene eller anden grund: for at bevare racens livskraft, for at ære guderne, for at fede ånderne op, for at omgå førstefødselsretten, for at spare omkostningerne ved opdragelsen.

I Athen, i Sparta, i Karthago, i Rom, i Peking, på Tahiti, i London, i Paris og omgivelser dræber man børnene eller forhindrer dem i at blive født. Det er næsten kun kristendommen, som effektivt bekæmper denne særegne skik, og dér, hvor kristendommen er for nedadgående, genoptager denne ellers overvundne skik sit morderiske regimente... Og når der ikke længere findes nogen kristendom, hvad vil fremskridtet så gøre for at bevare menneskeslægten?"

Louis Veillot: "Les odeurs de Paris"

Vi har i tidligere numre af RFM-Nyt skildret moderne aborttilhængere og modstanderes synspunkter og argumenter. I det følgende skuer vi tilbage til de fjernere historiske betingelser for, at der i Vesten overhovedet er en kontrovers omkring spædbørnsdrab og abort.

Aborttilhængere har for vane at fremstille sig selv som de revolutionære og fremadskuende i modsætning til abortmodstanderne, der sværtes til som reaktionære mørkemænd/kvinder, der ønsker at skrue tiden tilbage til en verden med

Charles-Marie Gustave Le Bon (1841-1931) var berømt for sin store viden inden for en lang række videnskabelige områder.

Louis Veillot (1813-1883) fransk journalist og forfatter, som i 1838 konverterede til den katolske tro og herefter brugte sit store litterære talent på at forsvare kirken, som på det tidspunkt var under skarp kritik fra indflydelsesrige "fritænkere" og "modernister", som ønskede at forene religionen med det moderne samfunds ideer.

religiøse og sociale normer, der begrænser individets autonomi og reducerer kvinder til fødemaskiner. Men i virkeligheden er *pro choice*-segmentet endnu mere reaktionært end *pro life*-segmentet, eftersom førstnævnte kæmper for, at verden på abortområdet bliver lige så "liberal" igen, som den var under hedenskabet.

I den førkristne verden i højt civiliserede såvel som "barbariske" nationer var det normalt og accepteret i alle samfundslag og fuldt legalt at skaffe sig af med misdannet eller af andre grunde uønsket afkom, det være sig ved fosterfordrivelse eller drab på eller udsættelse af nyfødte, hvis spædbørnene da ikke ligefrem blev brugt som sonofre til guderne.

Fønikiernes tradition med at placere spædbørn i den glohede kæmpestatue af Molok, som var de brød, der skulle bages, kunne dog få selv hærdede folk som romerne til at løfte et øjenbryn.

Jøderne i Israel og diasporaen udgjorde en prisværdig undtagelse fra grækerne og romerne og de Baal-dyrkende nabofolk i hjemlandet. Bevidstheden om at være Guds udvalgte folk med De ti bud og historien om Abrahams afbrudte offer af Isak i bagagen, disponerede dem til at være "pro life".

Selv om naturlovens og samvittighedens stemme altid har sagt os, at drab på uskyldige er mord – og hvem er mere uskyldige end ufødte og spædbørn – så var det først med kristendommens udbredelse i Romerriget og senere i store dele af den øvrige verden, at fosterfordrivelse og spædbørnsdrab begyndte at blive anset for en horribel synd og, at den verdslige magts

At tilværelsen dybest set var meningsløs og, at døden altid havde det sidste ord, var det dystre bagtæppe til antikkens tilsyneladende muntre sanselighed

lovgivning indrettedes derefter.

Kristendommens radikale brud med hedenskabet

Hvad lå bag dette store sindelags-skifte, som aborttilhængerne ville sige, at vi til en vis grad stadig lider under i dag i visse dele af den kristnede verden? Det var kristendommens lære og moral, der vendte op og ned på de traditionelle romerske anskuelse, normer og værdier. Der var tale om en revolution, ikke en langsom udvikling, men et radikalt brud med fortiden.

De kristne var trods blodige forfølgelser de progressive med fremtiden for sig også demografisk i Romerriget, mens de reaktionære, der ønskede at bevare hedenskabets traditioner herunder retten til at slå deres afkom ihjel, i sagens natur måtte blive færre og færre.

Det var altså omvæltninger i opfattelsen af mennesket og guddommen, staten, familien, kvinden, barnet, der banede vejen for kristendommens erobring af det ellers så stolte og mægtige, men moralsk fordærvede Romerrige.

Først og fremmest ramte kristendommens forkyndelse af, at alle mennesker i udgangspunktet er ligeværdige, fordi de er skabt i Guds billede og har muligheden for frelse i Jesus Kristus, som en bombe ned i et samfund, hvor lighed blandt mennesker var om ikke et ukendt begreb eller ideal, så dog kun en svag erindring fra republikkens dage.

Individet i den antikke verden tilhørte staten med hud og hår, og dets værdi afhang af ry, social rang og velstand. Mindst en tredjedel af Romerrigets befolkning var slaver uden nogen rettigheder. Kun nogle få procent tilhørte den privilegerede

rede og besiddende stand. Flertallet af frie almindelige romerske borgere blev med tiden de mægtiges klienter og havde ikke større forventninger til tilværelsen end mere "velfærd" mere "brød og skuespil" leveret af patronerne og kejseren.

At tilværelsen dybest set var meningsløs og, at døden altid havde det sidste ord, var det dystre bagtæppe til antikkens tilsyneladende muntre sanselighed.

De dominerende filosofiske skoler, epikuræerne og stoikerne, lærte henholdsvis, hvordan man optimerede sin egen lyst og nydelse og minimerede ulyst, angst og smerte, eller hvordan man med "stoisk ro" selv kunne klare skæbnens slag og tilværelsens genvordigheder og uretfærdigheder.

Grundtonen var pessimistisk, mens kristendommen i sin kerne var optimistisk!

Derfor var det så revolutionerende at høre forkyndelsen af, at Gud er kærlighed og skaber og frelser af kærlighed; at Gud inviterer mennesket til et højere overnaturligt og saligt liv efter døden. Mennesket var mere end en slave, borger, hersker, det havde et mål hinsides dette liv og en Herre, der stod over kejseren og staten. Det var en person, altså et væsen udstyret med fri vilje, fornuft og en udødelig sjæl. Der var en grund til, at de kristne kaldte deres budskab "Evangelium" (glædeligt budskab) i modsætning til filosofernes triste lærer.

Romerne var som de fleste folkeslag i hedenskabet polyteister. De romerske guder var ikke skaberguder, men selv en del af verden og havde indflydelse på, om tingene gik godt eller skidt for romerne og deres stat. Varsler var vigtige

vink fra guderne om, hvordan tingene ville eller kunne gå. De var ikke just kærlige over for mennesker i almindelighed, men kunne vælge sig favoritter.

Selv om romernes traditionelle fromhed vegeterede videre efter republikkens fald i det bredere folk, og i den obligatoriske statskult, blev guderne ikke taget særligt alvorligt af de fleste dannede romere. Til gengæld voksede kulten af kejseren som gud. Guderne gjorde heller ikke krav på menneskers kærlighed, og de stillede ikke moralske krav eller lovede evig salighed, men forlangte blot formel anerkendelse i form af kult og ofre: *pietas*.

Den kristne Gud i sin egenskab af almægtig, alvis og algod skabergud krævede derimod ubetinget kærlighed fra sine skabninger. Fair nok, da de jo skylder Ham alt! Læg hertil det set med samtidens øjne lige så kontroversielle næstekærlighedsbud, hvor Jesus ikke blot pålagde de troende at elske deres venner, men også deres fjender, ja, alle mennesker uanset nationalitet, race, køn, alder og religion for Guds skyld – så var der lagt op til forargelse.

Et hjælpeløst barn var i den kristne optik nu en person, ikke blot en ufuldendt voksen, hvis værdi takseredes efter dets fremtidige nytte for familie og stat.

En kvinde var en person, ikke blot en "mangelfuld mand", som Aristoteles havde defineret hende, der ejedes af en mand eller bror.

En forkrøblet slave var en person, man ikke bare kunne dumpe i slavekølen uanset om han eller hun var udtjent.

Denne omvæltende forandring i synet på Gud og medmennesket,

Denne mangel på respekt for livet, ikke mindst for børns liv, resulterede i et støt faldende befolkningstal, der meget vel kan have bidraget til Romerrikets undergang

som kristendommen bragte til verden, ændrede også totalt synet på det ufødte barn.

Budskabet om, at Gud selv (Sønnen, den anden person i Treenigheden) blev menneske og lod sig føde af en kvinde, og selv havde været et foster, et spædbarn tæt på at blive slået ihjel af Herodes' soldater, og Jesu egne ord "*Lad de små børn komme til mig. Det må I ikke hindre dem i, thi Guds rige er deres*" (Markus 10;14), gjorde kristne selvskrevne til at være pro-life!

Romernes legale barnedrab

Hidtil havde *pater familias*, manden i huset, haft ubegrænset ret til at straffe sine børn, hvis de f.eks. var ulydige, og kunne i givet fald slå dem ihjel.

For pigernes vedkommende gjaldt det, at de typisk blev dræbt, blot fordi de var piger og derfor udgjorde en økonomisk byrde for familien.

Drab på nyfødte børn anså man i kejsertiden for at være helt uproblematisk. I den romerske familie blev det nyfødte barn præsenteret for faderen. Tog han det op, fik det lov til at leve, hvis ikke, blev det sat ud eller smidt i en kule.

At det ikke hørte til sjældenhederne, er siden blevet dokumenteret af arkæologiske udgravninger, hvor man har afdækket massegrave med barnelig, hovedsageligt piger – ikke blot i Rom, men så godt som overalt i Romerriket. Denne mangel på respekt for livet, ikke mindst for børns liv, resulterede i et støt faldende befolkningstal, der meget vel kan have bidraget til Romerrikets undergang.

Faktisk sloges flere kejsere med det problem, at romerne ikke viste særlig stor interesse for at sætte børn i

verden. Augustus (27 f.Kr. – 14 e.Kr.) forudså således, at det faldende befolkningstal kunne få katastrofale følger for rigets økonomi og dets fremtidige muligheder for at forsvare sine grænser.

Derfor prøvede han at lovgive sig ud af problemet ved at forbyde både uægteskabelige og homoseksuelle forhold og ved at pålægge ugifte personer og barnløse ægtepar ekstra skatter alt sammen uden nævneværdig succes.

I vor tid er det ofte blevet fremført af aborttilhængere, at de kristne kun var modstandere af drab på fuldbårne børn og accepterede fosterfordrivelse i den tidlige fase af graviditeten.

Dette kan dog dementeres ved at henvise til kirkefædre som f.eks. Tertullian, der i sit værk "Forsvar for de kristne" skriver dette i kapitel 9:

"Hvor mange tænker I af dem, som samles her og råber på kristent blod, hvor mange selv af jeres herskere, kendt for deres retfærd mod jer og deres strenge forholdsregler mod os, kan jeg mon anklage deres egne samvittigheder for den synd at slå deres eget afkom ihjel?"

Hvad angår forskellen i måden at begå, så er det helt sikkert mere grusomt at dræbes ved drukning eller ved at udsættes for kulde, sult og hunde. En mere moden alder har altid foretrukket døden ved sværdet.

I vores tilfælde, hvor mord én gang for alle er forbudt, må vi ikke engang ødelægge fosteret i livmoderen, så længe mennesket modtager blod til sin ernæring fra andre dele af kroppen. At forhindre en fødsel er blot en hurtigere form for manddrab. Ej heller gør det nogen forskel, om du berøver et barn, der er født, livet, eller tilintetgør ét, der skal fødes" (min fremhævelse).

Bemærkelsesværdigt er det i denne forbindelse, at Tertullian (160-220 e. Kr.) kalder fosteret et menneske, og at han i hvert fald underforstået betragter det som sådan fra undfangelsen! Vi kan også aflede af teksten, at romerne oftest vægrede sig ved direkte at myrde spædbørnene og foretrak at lade dem dø, uanset at dette i grunden var grusommere.

Paradoksalt nok blev det de kristne, der levede op til den i deres øjne ellers yderst fjendtlige stats påbud om at sætte flere børn i verden og afholde sig fra promiskuitet og "seksuel mangfoldighed", ikke de hedenske romere, der ikke brød sig om statens indblanding i deres sexliv og familieplanlægning.

Kærligheden var den afgørende faktor i kristendommens sejr

Det var ud over villigheden til at lide martyrdøden for troen ikke mindst kristen moral og den åbenlyse kærlighed mellem kristne og i kristne familier, som omvendte Romerriket.

Retten til liv også for de helt små stadfæstedes og blev håndhævet i små to tusind år i kristne nationer, omend virkeligheden altid halter et stykke efter idealerne også i kristenheden.

Med kristendommens forfald og mange kristnes manglende villighed eller mod til at modsætte sig tidsånden, som vi har set det i de sidste 100 år, følger uvægerligt tilbagefaldet til hedenskabets uhyrligheder. Vi falder tilbage til, hvad der i det verdenshistoriske perspektiv har været normalen: mangel på respekt for menneskeliv, især det mest hjælpeløse!

JMJ

**RFM's bestyrelse og redaktion
ønsker alle vores trofaste læsere
en glædelig jul og et velsignet nytår
med en hjertelig tak for bidrag
og opmuntrende ord
i 2022**

**Vi gør igen for en ordens skyld
opmærksom på, at gaver til RFM
ikke kan trækkes fra i skat,
men så meget desto mere
vil blive modtaget
med taknemmelighed.**